

Персональна прелатура

З погляду канонічного права
Opus Dei є персональною
прелатурою Католицької
Церкви.

05.07.2010

Ідея юридичної структури, відомої
як персональна прелатура, була
запроваджена Другим
Ватиканським Собором. Соборний
Декрет *Presbyterorum ordinis* (7
грудня 1965 р.), п.10, стверджує,
що, разом з іншими інституціями,
можуть бути засновані “особливі

дієцезії або персональні прелатури”, щоб “виконувати особливі пастирські завдання в різних регіонах або серед усіх рас в усіх частинах світу”.

Персональні прелатури

Собор шукав нову юридичну форму, гнучку за своєю природою, задля сприяння більш ефективному поширенню християнської звістки та християнського життя. В такий спосіб Церква мала б більш адекватно відповідати вимогам її місії у світі.

Більшість юрисдикцій Церкви, наприклад, дієцезії, побудовані за територіальним принципом, тобто коло вірних, що належать до них, визначається через територію юрисдикції або місце проживання вірних. Проте, юрисдикції не завжди є пов'язаними з певною територією,

вони можуть будуватися й за іншими критеріями, такими як вид професійних занять, релігійний обряд, імміграційний статус чи угода зі структурами юрисдикції. Прикладом останніх є військові ординаріати та персональні прелатури.

Персональні прелатури, у баченні Другого Ватиканського Собору, складаються з прелата разом з дієцезіальними священиками та мирян — чоловіків та жінок.

Прелат, який може бути єпископом, призначається Папою і керує прелатурою, маючи виконавчу та судову владу.

Церква має право самоорганізації задля досягнення поставлених перед нею Ісусом цілей.

Користуючись таким правом, вона засновує в своїй ієрархічній структурі персональні прелатури, що мають особливу ознаку - вірні

прелатури й далі належать до своїх місцевих парафій та дієцезій за місцем їхнього проживання. З цих та інших причин персональні прелатури чітко відрізняються від релігійних інститутів та інститутів посвяченого життя взагалі, так само як від асоціацій чи релігійних рухів мирян.

Кодекс Каноничного права Католицької Церкви зумовлює, що персональні прелатури регулюються загальним правом Церкви та своїми власними статутами.

Прелатура Opus Dei

Opus Dei сформована як єдиний організм, створений з мирян та священиків задля пастирських та апостольських завдань всесвітнього характеру. Особлива християнська місія полягає в поширенні звістки про загального покликання до святості — через

щоденну працю та щоденні життєві обставини.

Папа Павло VI та його наступники розпочали вивчення можливості надання *Opus Dei* юридичного статусу, який відповідав би її справжній сутності. В світлі документів Другого Ватиканського Собору такою формою стала персональна прелатура. В 1969 році розпочалася спільна праця Святого Престолу та *Opus Dei*.

Ця праця була завершена в 1981 році. Відтак Святий Престол надіслав підсумковий звіт більш ніж двом тисячам єпископів дієцезій, де *Opus Dei* вже була присутня, щоб вони могли висловити свої зауваження.

По завершенні цього етапу *Opus Dei* була затверджена Папою Іваном Павлом II як персональна прелатура у всесвітньому масштабі. Документ, яким це

проголошено — апостольська конституція *Ut sit* від 28 листопада 1982 р., яка набула чинності 19 березня 1983 р. В цей же час Папа затвердив Статут, який встановив особливе папське право для Прелатури *Opus Dei*. Це був Статут, розроблений у попередні роки Засновником *Opus Dei*, з деякими невеликими виправленнями, які були необхідні, щоб адаптувати його до нового законодавства.

Відносини з дієцезіями

Прелатура *Opus Dei* є інституцією, що входить до пастирської та ієрархічної структури Церкви. Вона має, нарівні з дієцезіями, територіальними Прелатурами, вікаріатами, ординаріатами для військових і т.п. – власну автономність і звичайні повноваження для здійснення своєї місії в служінні Церкві. Тому вона прямо і безпосередньо

залежить від Римського
Первосвященика, через
Конгрегацію у справах Єпископів.

Влада прелата поширюється на всі
справи, що стосуються особливої
місії Прелатури і такими
справами обмежується. Таким
чином, влада прелата сутолосна
владі єпископа дієцезії, яка
поширюється на повсякденну
пастирську опіку вірних дієцезії.

Вірні миряни Прелатури
цілковито підлягають Прелату у
всьому, що стосується місії
Прелатури, та конкретно в тому,
що належить до особливих
зобов'язань – аскетичних, освітніх
та апостольських, – взятих на себе
формальною декларацією
договірного типу про вступ до
Прелатури. Ці зобов'язання, за
своєю сутністю, не належать до
компетенції дієцезіального
єпископа. Миряни Opus Dei не

втрачають стану вірних своїх
дієцезій, отже, надалі
підпорядковуються
дієцезіальному єпископові з тих
самих питань, що й інші миряни.

Згідно з положенням загального
церковного права та власного
права *Opus Dei*, диякони і
пресвітери, інкардиновані до
Прелатури, належать до
секулярного духовництва та
цілковито підлягають прелатові.
Вони повинні підтримувати
братерські відносини з членами
дієцезіального кліру, ревно
дотримуватися загальної
дисципліни священослужителів
та мають право активного й
пасивного голосу при заснуванні
Ради священників дієцезії.
Дієцезіальні єпископи, з дозволу
Прелата або його вікарія (в разі
невідкладної потреби), можуть
делегувати священникам з
пресвітерію Прелатури церковні

посади (посади настоятеля, судді і т.п.), які ті повинні виконувати, дотримуючись директив дієцезіального єпископа, і при їх виконанні повинні звітувати тільки йому.

Статут *Opus Dei* (розділ IV, глава V) затверджує критерії встановлення гармонійної співпраці між Прелатурою та дієцезіями, в чийх територіальних межах Прелатура здійснює свою особливу місію. Прелатура завжди підтримує належні відносини з дієцезіальним керівництвом та інформує дієцезіальних єпископів про свою діяльність.

Opus Dei ніколи не починає свою апостольську діяльність і не засновує центри Прелатури в дієцезії без попереднього узгодження з місцевим єпископом, якому керівництво

Opus Dei передає один примірник Статуту Прелатури.

Для спорудження церков Прелатури або передачі Прелатурі пастирського завдання щодо церков або парафій, що вже існують, укладається угода між дієцезіальним єпископом та Прелатом або його регіональним вікарієм. В таких храмах дотримуються загальних положень щодо керування парафіями секулярним кліром.

Регіональне керівництво Прелатури підтримує постійні стосунки з єпископами дієцезій, де Прелатура здійснює свою пастирську й апостольську працю. Воно також підтримує стосунки з єпископами, які посідають керівні посади на Конференціях Єпископів та у відповідних організаціях.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/uk-ua/article/
personalna-prelatura/](https://dev.opusdei.org/uk-ua/article/personalna-prelatura/) (04.08.2025)